

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. Пловдив, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Жулиета П. Колева
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20225330206330 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН

Обжалвано е Наказателно постановление № 22-1030-
006179/25.08.2022г., издадено от *** в ОДМВР- ПЛОВДИВ, Сектор „Пътна
Полиция“ - Пловдив, с което на Н. И. М., ЕГН ***** са наложени:

- глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП,
- глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП,
- глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

В жалбата и в допълнително становище се излагат конкретни съображения за незаконосъобразност на наказателното постановление и се моли за неговата отмяна.

Въззиваемата страна взема становище по основателността на жалбата, като оспорва същата. Сочи, че издаденото наказателно постановление е законосъобразно. Моли да бъде оставена жалбата без уважение като неоснователна и да се потвърди обжалваното наказателно постановление. Прави възражение за прекомерност.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок (НП е връчено на 27.09.2022г., а жалбата е подадена по пощата с клеймо от 10.10.2022г. – л. 5), от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

По отношение на обхвата на съдебния контрол, съдът съобрази, че в жалбата липсва посочване наказателното постановление да се обжалва само в отделна негова част. Посочено е, че се обжалва наказателното постановление и се моли същото да бъде отменено като незаконосъобразно и неправилно, постановено в несъответствие с материалния и процесуалния закон. Макар в жалбата да са изложени съображения единствено във връзка с нарушението по чл. 140 от ЗДВП, в края на жалбата искането е да се отмени наказателното постановление. При така посоченото, съдът приема, че с жалбата наказателното постановление е обжалвано в цялост и дължи произнасяне по всички негови точки. Последващо постъпилите становища, в които жалбоподателят е изразил желание за отмяна на наказателното постановление само в определена част, не променят дължимия обхват на съдебното произнасяне (определен съгласно петитума на първоначалната жалба), доколкото липсва изрично изявление за оттегляне на жалбата в останалите части по смисъла на чл. 324 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, а оттам и липсва надлежно десезиране по тези части, по което съдът да се произнесе със съответно определение.

Съдът, като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите, изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното наказателно постановление намери следното:

От фактическа страна се установява, че на 15.07.2022г. в 23,22ч. в гр. Пловдив, бул. „Цар Симеон“ № 58, жалб. М. управлявал МПС „БМВ“ с рег. № ****, в посока от запад към изток. Същият бил спрян за проверка от полицейския служител - св. Г.. При извършената проверка, св. Г. установил, че лекият автомобил, управляван от жалбоподателя, е с прекратена регистрация от 21.06.2021г. на основание чл. 143, ал. 15 от Закона за движението по пътищата. Св. Г. освен това установил, че жалб. М. не носи свидетелство за управление на МПС и контролен талон, както и свидетелство за регистрация на МПС. За така установеното св. Г. съставил АУАН.

В хода на производството за проверка на описаното в АУАН съдът е изискал справка за прекратяването на регистрацията на процесното МПС БМВ“ с рег. № ****. От постъпилото писмо рег. № 103000-25181/19.12.2022г. от Сектор „Пътна полиция“ и приложените към него справки АИС КАТ Регистрация се установява, че за МПС БМВ 316 И с рег. № **** е регистриран договор за продажба на лек автомобил с документ № 4021/19.04.2021г. от Нотариус № 544, като заявлението е подадено по електронен път. Липсват данни в двумесечен срок от придобиването на автомобила новият собственик – С.В.П., да го е регистрирал, поради което и след изтичане на законовия 2-месечен срок, на 21.06.2021г. регистрацията на автомобила на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП е била прекратена служебно.

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Г.. От тях се установяват обстоятелствата по извършената проверка и по съставянето на акта за установяване на нарушението. Свидетелят изяснява, че в хода на проверката е извършил проверка, от която се е изяснил статуса на автомобила. Описаното от свидетеля, че автомобилът е бил с прекратена регистрация се потвърждава и от изисканата в хода на производството справка – писмо рег. № 103000-25181/19.12.2022г. от Сектор „Пътна полиция“. От справките АИС КАТ Регистрация също се установява, че към 15.07.2022г., т.е. близо година след служебното прекратяване на регистрацията управлението от жалбоподателя автомобил БМВ с рег. № ****, същият не е бил надлежно регистриран.

При така изложеното от фактическа страна, съдът намери от правна страна следното:

От Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи се установява, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност. Актосъставителят е материално компетентен съгласно т. 2.1. вр. т. 1.3.2. от посочената Заповед, а издателят на наказателното постановление е компетентен съгласно т. 3.11. от Заповедта.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 15.07.2022г., за

нарушение, извършено на същата дата, а НП - на 25.08.2022г., тоест преди изтичане на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН и приета за установена от съда, изцяло кореспондира на тази, посочена в НП. Фактическата обстановка, отразена в АУАН и НП, е пълна и точна, като в нея са описани фактите, които са били установени от административнонаказващия орган, и които дават възможност на съда да провери изводите му от фактическа и от правна страна.

Относно нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП:

При така приетото от фактическа страна, безспорно се установява от правна страна, че процесният автомобил не е бил регистриран по реда на Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, доколкото регистрацията на същото е била прекратена към датата на процесното деяние.

Изрично е посочено и в АУАН и НП какво е било правното основание за прекратяването на регистрацията. По смисъла на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП - служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. За разлика от други случаи на прекратяване на регистрация на автомобили, при които задължителен елемент от фактическия състав се явява уведомяването на собственика (каквото е например случая при изтекла застраховка ГО и уведомяване от Гаранционния фонд при условията на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП), в случая по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, каквото е и настоящият, законодателят не е предвидил прекратяването да се извършва след уведомяването на собственика, поради което и с изтичането на 2-месечния

срок от настъпване на юридическия факт – прехвърляне на собствеността, и липсата на осъществено регистриране, възниква и основанието за служебно прекратяване на регистрацията на автомобила, без да се изисква допълнително уведомяване на новия собственик – в този смисъл е и непротиворечивата практика на АС-Пловдив по сходни казуси – Решение № 2450 от 14.12.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2806/2021 г. ;Решение № 1835 от 24.10.2022 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2266/2022 г.;Решение № 2443 от 13.12.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2409/2021 г.;Решение № 1292 от 23.06.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 1139/2021 г.;Решение № 626 от 29.03.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 490/2021 г.

В случая се установява и извършване на нарушението от субективна страна от жалбоподателя. Тук на първо място следва да се посочи, че съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗАНН, деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо, като съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените от закона случаи. Ето защо, независимо, дали водачът е собственик или не на МПС, то последният е длъжен да се увери, че управлявайки автомобила, спазва изискванията съгласно ЗДвП. При това положение неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не знаел за служебно прекратената регистрация, доколкото КАТ нямат задължения за уведомяване в тази хипотеза. Поради това и жалбоподателят, като водач на конкретното МПС, е бил длъжен и е могъл да се увери, че същото е годно за управление, респективно, че е било регистрирано надлежно. В тази връзка следва да се съобрази, че длъжното поведение при поемането на управление на чужд автомобил не изключва водачите от задължение да извършат определените проверки за спазването на изискванията на закона, а напротив – следва да положат допълнителни усилия да се уверят, че автомобилът е годен да бъде управляван по пътищата – било то за спазване на изискването за сключване на застраховка ГО (при които между другото законодателят е предвидил санкциите за водачите-несобственици да са по-високи от санкциите за водачите-собственици), преминат технически преглед или регистрация. В тази връзка нищо не е пречело на жалбоподателя, при поемане на управление на чуждо МПС, да поиска СРМПС на автомобила, и в случай, че предаващото лице е различно от лицето, което е вписано в СРМПС като

негов собственик, да провери, запитвайки предаващия, кой е собственикът на автомобила, а впоследствие и да се увери, че са спазени изискванията за регистрацията му. Поради това и не е налице случайно деяние по смисъла на чл. 16 НК, тъй като дори водачът да не е знаел, че управляваният автомобил не е регистриран, не се изключва вината му, тъй като в случая е налице форма на вина – небрежност, по смисъла на чл. 11, ал. 3, пр. 1 НК вр. чл. 11 ЗАНН – деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди общественотоопасните последици.

В тази насока е и трайната практика на АС-Пловдив –

- Решение № 1286 от 1.07.2022 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 1282/2022 г. – *„Независимо, че Ц. Х. не е била собственик на автомобила, а само го е управлявала по изключение, същият е бил длъжен да знае предвидените в ЗДвП последици при бездействие да се регистрира новият собственик. Всеки правоспособен водач на МПС преди да предприеме управление на МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е длъжен да се увери, че няма законоустановени пречки да извърши това, в т. ч. дали управляваното от него МПС е регистрирано по надлежен ред...“*
- Решение № 892 от 17.05.2022 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 671/2022 г. – *„Не са ангажирани доказателства за предприето поведение към изпълнение на задължението от страна на С. да се убеди, че управляваното от него МПС е регистрирано на името на неговия собственик“;*
- Решение № 281 от 18.02.2022 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 3165/2021 г. – *„От момента на прекратяване на регистрацията всяко действие на водача по управление на нерегистрираното превозно средство ще доведе до реализиране на състава на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Ако поради незнание бъде извършено такова нарушение (каквото се твърди да е настоящия случай), следва да се счита, че е налице непредпазливо деяние по смисъла на чл. 11, ал. 3 от Наказателния кодекс във връзка с чл. 11 от ЗАНН, тъй като деецът не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.“;*
- Решение № 2431 от 9.12.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2535/2021 г. – *„касаторът е бил длъжен да предвиди, че при управление на МПС, следва да са налице всички изискуеми от закона предпоставки*

за това, включително и регистрацията по съответния ред“;

- Решение № 1866 от 15.10.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2190/2021 г., Решение № 620 от 29.03.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 3366/2020 г. - „Независимо, че *** не е бил собственик на автомобила, а само го е управлявал, същият е бил длъжен да знае предвидените в ЗДвП последици при бездействие да се регистрира новият собственик“ и др.

В такава насока е и практиката на останалите административни съдилища в страната - Решение № 560 от 8.12.2022 г. на АдмС - Плевен по к. а. н. д. № 834/2022 г.; Решение № 839 от 7.12.2022 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 808/2022 г.; Решение от 1.12.2022 г. на АдмС - Разград по к. а. н. д. № 113/2022 г. и др.

При така посоченото, правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Правилно е определена и санкционната разпоредба – чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, като определената санкция е в минималния предвиден от закона размер – глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Не се установяват и основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. От една страна съгласно чл. 189з от ЗДвП, за нарушенията по този закон институтът на маловажния случай се явява неприложим. От друга страна извършеното от жалбоподателя разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност на деяния от същия вид, още повече че се установява, че освен това нарушение жалбоподателят е извършил и още две нарушения – неносене на СУМПС и контролен талон, както и неносене на СРМПС. Посочените от жалбоподателя смекчаващи обстоятелства – че нарушението е с ниска степен на засягане на охраняваните обществени отношения по защита правата на пътниците, не са настъпили конкретни вреди и други съществени противоправни последици, от една страна нямат отношение, доколкото се касае за нарушение на формално извършване, а по отношение на възражението, че нарушението се явява за първи път, следва да се отчете, че административнонаказващият орган е обсъдил дисциплината на водача в обжалваното наказателно постановление, което от своя страна го е мотивирало да наложи санкцията в минимален размер.

По отношение на възражението за отнемането на контролни точки

следва да се посочи, че същото не представлява административно нарушение по смисъла на ЗАНН, а законова последица от издаването на наказателното постановление, поради което и съдът не се произнася по законосъобразността и правилността на отнемането на тези точки в настоящото производство и те не попадат в предмета на настоящото дело. Все пак за яснота на жалбоподателя следва да се посочи, че отнемането е извършено съгласно Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение, и по-конкретно при съобразяването на чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредбата.

Относно нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП:

Съгласно чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, в одачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Това задължение е само за водач на МПС, тоест същият е длъжен да носи съответните свидетелство и талон само при управление на МПС. В случая, от фактическа страна се установява, че жалбоподателят не е носил СУМПС и контролен талон именно при управление на МПС, поради което и деянието му се явява съставомерно. Приложена и правилната санкционна норма на чл. 183, ал. 1, т.1, пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП, а наложеното наказание – глоба в размер на 10 лева, е абсолютно определено в закона и правилно е било наложено на жалбоподателя.

Относно нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП:

Съгласно чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП в одачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява. В случая, при така приетото от фактическа страна, се установява, че жалбоподателят не е носил нужното

свидетелство, като липсват изложени възражения, оспорващи този факт, нито са изложени съображения защо това не е сторено. Административното нарушение е безспорно установено, като е приложена и правилната санкционна норма на чл. 183, ал. 1, т.1, пр. 3 от ЗДвП, а наложеното наказание – глоба в размер на 10 лева, е абсолютно определено в закона и правилно е било наложено на жалбоподателя.

Следва изрично да се посочи по отношение на неносенето на необходимите документи, че макар санкциите за това да са определени в една и съща разпоредба – чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, уреждаща както неносенето на СУМПС и контролен талон, така и неносенето на СРМПС, не се касае за едно нарушение. Аргумент за това е, че законодателят е разграничил самите състави на нарушения в отделни разпоредби – така за неносенето на СУМПС и контролен талон се явява нарушен чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а за неносенето на СРМПС се явява нарушен чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Отделно от това, видно е, че с разграничаването на нарушенията в отделни разпоредби, законодателят е целил да посочи, че същите имат различни конкретни обекти на закрила – в първия случай това са обществените отношения, свързани с извършването на бърза и ефективна проверка на годността на водача да управлява МПС, а във втория – обществените отношения, свързани с извършването на бърза и ефективна проверка на годността на самото МПС. Обстоятелството, че санкциите са посочени в една разпоредба по никакъв начин не променя обстоятелството, че се касае за две отделни нарушения, като в такава насока е и задължителната практика на ВАС, обективирана в Тълкувателно решение №13 от 20.12.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2021 г. на Общото събрание на съдиите на Върховния административен съд, при която макар произнасянето да се отнася за други състави, също касае наличие на две отделни административни нарушения по ЗДвП, за които е приложима една санкционна норма.

При така посоченото, обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно, поради което и същото следва да бъде потвърдено в цялост.

По разноските:

Разноски не са били претендирани от страните, нито са налице доказателства за извършването на такива, поради което и не следва да бъдат

присъждани.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, Х н. с.,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-1030-006179/25.08.2022г., издадено от *** в ОДМВР- ПЛОВДИВ, Сектор „Пътна Полиция“ - Пловдив, с което на Н. И. М., ЕГН ***** са наложени:

- глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП,
- глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП,
- глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____